

Sygn. akt: I C 1761/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz**

Protokolant: Sylwia Łyś

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gięda Praw Majątkowych (...) S.A. w W.

przeciwko W. H.

o zapłatę

Powództwo oddala.

Sygn. akt I C 1761/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 19 lutego 2013 r. Gięda Praw Majątkowych S.A. z siedzibą w W. – reprezentowana przez radcę prawnego G. L. (pełnomocnictwo – k. 27) wniosła o zasądzenie od W. H. kwoty 390,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 319,78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 70,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa. (**pozew z załącznikami – k. 13 – 40**)

W dniu 29 lipca 2013 r. powódka wniosła o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. (**wniosek – k. 39 – 40**)

Postanowieniem z dnia 11 października 2013 r. Sąd postanowił ustanowić dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kuratora. (**postanowienie – k. 44**)

Na terminie rozprawy w dniu 23 maja 2014 roku kurator sądowy wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że powódka nie wykazała roszczenia co do zasady i wysokości. Zakwestionował wartość dowodową umowy dołączonej do pozwu, umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy przelewów wierzytelności. Podniósł że są to kopie nie poświadczone za zgodność z oryginałem zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. i w związku z tym nie mają wartości dowodowej. A ponadto kurator wskazał, że w fakturach wskazano inne kwoty niż dochodzone pozwem co rodzi wątpliwość co do podstawy faktycznej roszczenia. (**protokół – k. 62**)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2011 r. wystawiona została przez (...) S.A. z siedzibą w W. faktura VAT o numerze (...) na kwotę 188,98 złotych z terminem płatności do dnia 11 kwietnia 2011 r. Następnie w dniu 01 maja 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła dwie faktury VAT o numerze (...) na kwoty 108,71 zł każda z terminami płatności odpowiednio do 10

czerwca 2011 r. i 10 sierpnia 2011 r. Wszystkie faktury wskazywały W. H. jako osobę obowiązaną do zapłaty. (**faktury VAT – k. 22 – 24**)

W dniu 20 lipca 2012 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a Gięda Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, w której w wykazie wierzytelności wskazano, że m.in. przedmiotem przelewu jest wierzytelność opiewająca na 319,78 zł od W. H.. (**wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z załącznikami – k. 18 – 20**)

W dniu 19 grudnia 2012 r. Gięda Praw Majątkowy (...) sporządziła przedprocesowe wezwanie do zapłaty, zgodnie z treścią którego W. H. winien uregulować należność z tytułu niezapłaconych faktur za dostawę energii elektrycznej w wysokości 384,82 zł w terminie do 29 grudnia 2012 r. Jako załącznik do pisma wskazano zawiadomienie o cesji. (**pismo – k. 25**)

Powższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty. Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Jednocześnie wskazać należy, że Sąd nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o przedłożone do akt sprawy a niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie, albowiem w jego ocenie (infra) nie są to dokumenty a zatem brak jest możliwości przeprowadzenia z nich dowodów na wskazane okoliczności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności odnieść należy się do faktu, że prócz dokumentów załączonych do pozwu, powódka dołączyła do tegoż pisma także niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie tj. kompleksową umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności.

Podkreślić należy, że w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że dokumentem w aspekcie przepisów k.p.c. o dowodach jest oryginał.

Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczone podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem bowiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie II CSK 557/08 LEX nr 584200; wyrok z dnia 10 lipca 2009 r. w sprawie II CSK 71/09 LEX nr 584201). Podobne stanowisko zostało ujęte także w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z 10 stycznia 2008r. (Lex nr 398729) wskazał, że „sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c. i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczone, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu”

Skoro pismo nie może być uznane za dokument - niepoświadczone kopia nie jest dokumentem - nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby bowiem w ocenie Sądu do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do „przyrządów utrwalających albo przenoszących obraz lub dźwięk”. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (wyrok S.A. w Poznaniu z dnia 24.11.2010 r. w sprawie I ACa 831/10 (LEX nr 898565)).

Tym samym przedłożone kserokopie nie niosły za sobą wartości dowodowej i jako takie nie wykazywały okoliczności, które miały być nimi wykazane.

Przechodząc do rozpoznania meritum sprawy, należy stwierdzić, że działający w imieniu pozwanego kwestionował roszczenie zarówno, co do zasady jaki i wysokości.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Zmiany w kodeksie dokonane ustawą z dnia 1 marca 1996r. (Dz.U.Nr 43, poz.189) zmierzały przede wszystkim do zwiększenia kontryktoryjności postępowania sądowego i przerwania na strony odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. Nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie jest też Sąd zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.p.c.) - por. orz. SN z 17 grudnia 1996r. I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz.76. To strony mają obowiązek dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i to w odpowiednim czasie. Nie mogą być bierne. Wprawdzie Sąd nadal może z własnej inicjatywy uzupełnić postępowanie dowodowe (art. 232 k.p.c.), nie jest to już obowiązkiem.

W niniejszej sprawie na Sądzie nie ciążyła zatem powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie.

W ocenie Sądu dokumenty przedłożone przez powódkę, w świetle stanowiska strony pozwanej, nie były wystarczające dla wykazania zasadności wysokości żądania pozwu.

Wskazać po pierwsze należy, że z uwagi na ww. charakter kserokopii powódka w istocie nie wykazała, że zaistniały podstawy do wystawienia faktur VAT przez swojego poprzednika prawnego. Ponadto samo przedłożenie faktur VAT w okolicznościach niniejszej sprawy nie udowodniało istnienia roszczenia. Faktura bowiem, co do zasady, nie zastępuje zgodnego oświadczenia woli stron, stanowiąc w znaczeniu cywilnoprawnym wyłącznie jednostronne oświadczenie powódki. Jest dokumentem techniczno-rozliczeniowym i całkowicie oderwana od innych dowodów istnienia zobowiązania pozostaje bez znaczenia, zwłaszcza gdy strona, której przypisuje się w sporze owo zobowiązanie, z gruntu kwestionuje zasadność wystawienia faktury. Wystawiona z podpisami faktura VAT nie jest wystarczającym dowodem istnienia obowiązku zapłaty.

Dodatkowo zgodzić się należy także ze stroną pozwaną, że zachodzą niewytłumaczalne rozniecie między kwotami, których żąda powódka w pozwie (wskazanymi także w załączniku do wyciągu z umowy sprzedaży wierzycelności) a tymi, które zostały ujawnione w fakturach VAT. Zarówno bowiem faktura nr (...) jak i (...) wskazują odpowiednio kwoty 188,98 zł i 108,71 zł, powódka zaś wskazywała na wartości 186,67 zł i 24,40 zł.

Ponadto zważyć należy, że brak jest w sprawie niniejszej jakiegokolwiek dowodu na doręczenie załączonych faktur pozwanemu

Zatem w braku wykazania, że pozwanego i poprzednika prawnego powódki łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej uznać należy, że w świetle dostępnych dokumentów powódka nie wykazała istnienia pierwotnego zobowiązania, które miało podlegać cesji, a zatem powództwo w sprawie niniejszej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.